

Arrest

nr. 134 315 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 20 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Libanese nationaliteit en bent u op 15 september 1969 in de Bourj Hammoud wijk te Beirut geboren. U bent een sjiïet van Arabische origine. Rond 1976 werd uw huis in Bourj Hammoud gebombardeerd tijdens de oorlog. Sindsdien verplaatsten u en uw familieleden zich tussen Karakon Deruz (Beirut) en Ansar (Zuid-Libanon). U ging tot het derde middelbaar naar school. Vanaf 1992 of 1993 vervoerde u groenten en fruit tussen Libanon en Syrië. In 1996 huwde u met een Syrische vrouw. Vanaf 1996 verbleef u af en toe bij uw broer in San Terez te Beirut. Vanaf 1997 woonde u in Bir Hassan te Beirut. Sinds 2002 bent u gescheiden van uw echtgenote, maar omwille van

financiële overwegingen bleven jullie toch samenwonen. Rond eind 2009 verhuisde u met uw ex-echtgenote en kinderen naar Saida (Deraa) in Syrië omwille van economische redenen. U vervoerde groenten tussen Syrië en Libanon. In september 2012 leende uw schoonbroer H.(...), die aangesloten was bij het Vrij Syrische Leger, uw pick-up. Twee uur nadat hij de pick-up had meegenomen belde hij uw echtgenote op om te zeggen dat jullie moesten vertrekken omdat de pick-up, beladen met wapens, in beslag werd genomen door de Syrische autoriteiten. U bent toen naar uw zus in Beshamoun (Beirut) gegaan. Zij vertelde u dat leden van Hezbollah waren langs geweest en haar huis hadden doorzocht. De Syrische autoriteiten waren bij uw schoonouders in Syrië naar u komen vragen. Zowel Hezbollah als de Syrische autoriteiten waren op zoek naar u omwille van de wapens die werden gevonden in uw pick-up. U ging dan naar een vriend in Ain Rumanneh te Beirut. U voelde zich niet veilig en besloot uit Libanon te vertrekken. Rond 25 november 2012 vertrok u via Tripoli naar Syrië. Vanuit Aleppo reisde u verder naar Turkije. U kwam in België aan op 30 december 2012. U vroeg hier asiel aan op 4 januari 2013. In augustus 2013 vielen twee mannen van Amal en Hezbollah uw kinderen aan. Ze sloegen uw zoon in elkaar en braken de arm van uw dochter.

Ter staving van uw asielrelaas legt u kopieën van volgende documenten voor: een uittreksel van het bevolkingsregister van uzelf, de geboorteakten van uw kinderen, een uittreksel van het individuele register van uw kinderen, een scheidingsakte en het vonnis hiervan, het huwelijkscontract van het tweede huwelijk van uw echtgenote, een medisch attest van uw zoon en een van uw dochter en een attest van de schooldirecteur van uw kinderen. Tevens legt u van al deze documenten een vertaling voor.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebt gemaakt.

Gezien u de Libanese nationaliteit bezit, dient uw vrees te worden beoordeeld ten opzichte van Libanon. Er moet worden opgemerkt dat uw vrees in Libanon samenloopt met en voortvloeit uit de problemen die u in Syrië kende. U verklaart dat u zowel de Syrische autoriteiten als Hezbollah en Amal vreest omwille van het feit dat uw pick-up Syrië werd onderschept toen u deze had uitgeleend aan uw schoonbroer. In uw pick-up werden toen wapens aangetroffen. U wordt er dus van beticht mee te werken aan wapensmokkel.

U brengt echter onvoldoende ernstige elementen aan om te kunnen concluderen dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie omwille van de ontdekking dat het Vrij Syrische Leger wapens vervoerde in uw wagen. Zo blijkt u weinig concrete informatie te kunnen geven over wat er allemaal is gebeurd. Meer zelfs, ondanks het feit dat u, sinds de problemen begonnen, contacten behield met verschillende betrokken familieleden, geeft u bovendien blijk van een zeer laconieke houding ten overstaan van alles wat is gebeurd, wat allerminst kan overtuigen van de doorleefdheid en de ernst van de door u ingeroepen vrees voor vervolging.

U beweert dat uw schoonbroer die uw pick-up leende, bij het Vrij Syrische Leger was. Wat zijn functie was kunt u echter niet zeggen. Eerst beweert u, gevraagd naar de functies van uw schoonbroers, dat hij misschien gewoon soldaat was en deelnam aan manifestaties. U geeft aan dat u geen informatie heeft over zijn activiteiten. Later suggereert u dan weer dat hij misschien een verantwoordelijke was. Tot welke brigade hij zou horen, weet u niet. Uw gebrekkige kennis omtrent het profiel van uw schoonbroer is zeer opmerkelijk. Immers, het is omwille van hem dat de problemen zouden zijn ontstaan die u ertoe brachten uw land te verlaten. Dat u ondertussen, terwijl u wel nog contact had met hem, niet hebt geïnformeerd naar zijn specifieke activiteiten, kan bezwaarlijk overtuigen dat u omwille van uw betrokkenheid met hem, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert (CGVS p.8-9, 14, 16).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u omtrent het incident met uw pick-up **weinig overtuigende verklaringen** aflegt. U was weliswaar niet zelf aanwezig, doch blijft opmerkelijk vaag over wat er toen gebeurde. U weet niet welke soort wapens er in uw pick-up lagen, noch hoeveel wapens het waren. Opmerkelijk genoeg hebt u zelfs niet naar deze zaken geïnformeerd (CGVS p.14). U had nochtans wel nog contact met uw schoonbroer. Dat u hier zelfs niet naar heeft gevraagd, getuigt allerminst van een ernstige en doorleefde vrees (CGVS p.17). U kan evenmin aangeven wat er die dag eigenlijk is gebeurd. Het is opmerkelijk dat u weinig eenduidige verklaringen aflegt wat betreft de inzittenden van uw pick-up op het moment dat deze onderschept werd. Eerst beweert u immers dat zowel uw schoonbroer H.(...) als een vriend van hem ermee onderweg waren (CGVS p.15). Dan verklaart u niet te weten waar H.(...) en zijn vriend waren op het moment dat de pick-up werd doorzocht. Als u dan gevraagd wordt of zowel uw schoonbroer als zijn vriend in de pick-up zaten, antwoordt u te denken van niet en suggereert u dat hij uw wagen misschien aan iemand anders had uitgeleend, om vervolgens te stellen dat u honderd procent zeker bent dat H.(...) er niet bij was toen de wapens

vervoerd werden (CGVS p.16). Het is ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat u de naam van de persoon dewelke met uw pick-up onderweg was op het moment dat deze werd onderschept, niet kunt geven. U hebt nooit naar zijn naam gevraagd. U beweert dat die persoon tot het Vrij Syrische Leger behoorde, maar meer kunt u over hem niet vertellen. Bevreemdend is vooral dat u niet weet wat er met deze persoon gebeurde toen of nadat de wapens werden ontdekt. U hebt hier bovendien niet naar geïnformeerd (CGVS p.16). Uw laconieke houding omtrent zijn situatie toont allerm minst aan dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert.

Gevraagd of uw schoonbroers problemen kende, beweert u dat uw schoonbroers S.(...) en H.(...) ook moesten vluchten. Welke concrete problemen ze ondervonden, kunt u echter niet zeggen. Ze zijn volgens u bij een gewapende militie gegaan. Er zou een van hen zijn gedood, maar u weet niet wie van hen, hoe, door wie en wanneer dit gebeurde. U voegt eraan toe dat dit evengoed niet waar kan zijn want dat het gewoon een gerucht was. U nam kennelijk niet de moeite u te vergewissen van de ware toedracht hiervan (CGVS p.17). Dergelijke vage verklaringen over de problemen die uw schoonbroers kenden en over het overlijden van één van hen, getuigen niet van een ernstige vrees voor vervolging in uw hoofde. Indien een van hen daadwerkelijk zou zijn overleden, toont u door uw vage verklaringen trouwens allerm minst een link aan met uw ingeroepen vrees voor vervolging, temeer daar ze deel uitmaakten van een gewapende militie in een land waar een gewapend conflict heerst.

Ook over de vervolgingsfeiten die zich achteraf hebben voorgedaan, blijft u erg op de vlakte. U verklaart dat de Syrische autoriteiten u bij uw schoonouders kwamen zoeken, doch u kan niet aangeven hoe vaak de Syrische autoriteiten naar u op zoek kwamen, noch wat ze precies vroegen toen ze bij uw schoonouders naar u kwamen informeren. Ook hierover hebt u geen vragen gesteld (CGVS p.18-19). Tevens weet u niet welke Syrische instantie naar u op zoek kwam. U denkt dat het misschien het leger was, maar hebt in feite geen idee (CGVS p.18). Hoe vaak Hezbollah naar u kwam zoeken in Libanon, weet u ook niet, noch wanneer de laatste keer was dat dit gebeurde. U vond het klaarblijkelijk ook niet nodig naar deze zaken te informeren, ondanks het feit dat u ook na uw aankomst in België nog contact had met uw zus (CGVS p.19-20). Dat u zich niet verder heeft geïnformeerd over wat er precies gebeurde, doet in ernstige mate twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid en ernst van de door u ingeroepen vrees. Het betreft immers essentiële informatie om een correcte inschatting te maken van uw situatie. Vervolgens moet worden opgemerkt dat u, gevraagd naar de verdere afwikkeling van uw problemen, enkel nog aanhaalt dat het leven van uw kinderen in gevaar is en meer bepaald dat ze zijn aangevallen door Amal en Hezbollah (CGVS p.21). Het enige wat u in dit verband voorlegt zijn de kopieën van de medische attesten met betrekking tot uw kinderen en het attest van de schooldirecteur van uw kinderen. In dit laatste document staat enkel vermeld dat ze hun jaar moeten overdoen omdat er thuis een gebrek aan studie en effectieve controle was, waardoor ze niet slaagden. Dit document kan dus niet aanzien worden als een bevestiging van de door u aangehaalde vluchtmotieven. Bovendien weet u zelfs niet de naam van de directeur die dit attest opstelde, noch kunt u met zekerheid de naam van de school geven waar uw kinderen naartoe gaan. U komt niet verder te stellen dat het misschien de Wataniya school is (CGVS p.24). Nochtans staat deze informatie duidelijk op het attest, en heeft u nog steeds contact met uw ex-echtgenote en kinderen (CGVS p.6). Indien uw kinderen daadwerkelijk op school problemen hadden gekregen omwille van wat u en uw schoonfamilie is overkomen, en u hieromtrent documenten ter staving voorlegt, is het zeer merkwaardig dat u zelfs niet met zekerheid kan zeggen naar welke school uw kinderen gaan. Wat betreft de medische attesten dient te worden aangehaald dat u niet kan duiden van wanneer deze attesten dateren en dus wanneer uw kinderen zijn aangevallen. U beweert de ene keer dat uw kinderen werden aangevallen in augustus 2013, de andere keer beweert u dat dit in de zomer van 2013 was (CGVS p.6-7, 12). Dit komt dus niet overeen met hetgeen in de attesten vermeld staat, meer bepaald mei 2013. Ook al was u niet aanwezig op het moment dat deze feiten zich voordeden, kan worden verwacht dat u op eenduidige wijze zou kunnen weergeven wanneer deze plaatsvonden, aangezien het een dergelijk ingrijpend incident, namelijk een aanval op uw kinderen, betreft en u toch over medische attesten beschikt. Dat u hier niet in slaagt, doet dan ook twijfels rijzen met betrekking tot de authenticiteit van deze documenten en met betrekking tot de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Daarnaast kan worden aangestipt dat u niet weet welke dokter uw kinderen behandelde en dus deze attesten opstelde.

In elk geval blijkt uit uw verklaringen dat uw kinderen en echtgenote nog steeds op hetzelfde adres wonen en nog steeds naar school gaan (CGVS p.21), toch wel opmerkelijk gezien uw bewering dat het leven van uw kinderen omwille van uw problemen in het gevaar is.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u behalve de documenten omtrent uw kinderen, geen enkel document voorlegt ter staving van de door u ingeroepen vluchtmotieven. Bovendien betreffen alle door u neergelede documenten kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid geenszins kan worden gegarandeerd.

Verder dient te worden opgemerkt dat u in de loop van uw asielprocedure uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd over uw reisweg. Zo verklaarde u tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken

dat uw smokkelaar u een vals paspoort had bezorgd waarmee u naar Europa reisde. De smokkelaar zou dit paspoort terug hebben afgenomen. Echter, tegenover het CGVS beweert u dat u met uw eigen Libanese paspoort bent gereisd en dat het dan ook uw eigen paspoort was dat de smokkelaar afnam. U beweert nu nooit gebruik te hebben gemaakt van valse reisdocumenten. Dergelijke discrepanties doen afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt Libanon te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – De actuele veiligheidssituatie- dd. 14 oktober 2013) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Hierbij wordt de grensregio met Syrië het meest getroffen door de uitwassen van het Syrische conflict. Het geweld concentreert er zich hoofdzakelijk in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, en blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de overige regio's, inclusief de hoofdstad, is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. In de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om tot een grotere eenheid te komen en niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libanon actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u voorgelegde **stukken** kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het gaat hier om de kopieën van een uittreksel van het bevolkingsregister in verband met uzelf, de geboorteakten van uw kinderen, een uittreksel van het individuele register van uw kinderen, een scheidingsakte en het vonnis hiervan en het huwelijkscontract van het tweede huwelijk van uw echtgenote. Deze documenten voegen niets toe aan uw relaas. Ze zeggen enkel iets over uw identiteit, herkomst en gezinssituatie. Bovendien zijn het enkel kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 1, A lid 2 eerste alinea van de “Conventie van Genève betreffende de status van de vluchtelingen”, van de artikelen 2 en 3 van de wet “betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker is niet op de hoogte van de effectieve functie die zijn schoonbroers hadden in het Vrij Syrisch Leger. Zij hadden slechts tegen hun zus gezegd dat de wapens in beslag genomen werden en dat verzoeker moest vluchten. Verzoeker was bij de inbeslagname niet aanwezig en heeft de schoonbroers zelf niet kunnen spreken. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vergeet dat de veiligheidssituatie alles behalve veilig is in Syrië en dat verzoeker niet de mogelijkheid heeft gehad om de schoonbroers op te bellen tijdens de oorlog. Verzoeker is naar Turkije vertrokken met zijn eigen paspoort en daarna heeft de smokkelaar dit ingehouden. De door

verzoeker neergelegde documenten zijn weliswaar kopieën, maar verzoeker heeft in detail uitgelegd hoe men bepaalde officiële documenten kan bekomen. Verzoeker vreest vervolgd te worden door Hezbollah en de betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft ertoe geleid dat er een toenemende polarisatie is tussen de soennitische en sjiietische gemeenschap in Libanon. Verzoeker vreest tevens terecht dat hij, wanneer hij aan de Libanese autoriteiten wordt overhandigd, overgedragen zal worden aan de Syrische regering, met wie Hezbollah nauw samenwerkt. Volgens verzoeker wordt artikel 3 EVRM dan ook geschonden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers incoherente en niet aannemelijk verklaringen af en blijkt bijzonder onwetend omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker dat zijn pick-up, die hij had uitgeleend aan zijn schoonbroer die lid is van het Vrij Syrisch Leger, onderschept werd tijdens het smokkelen van wapens, waarna verzoeker van Syrië diende terug te keren naar Libanon en gezocht werd door de Syrische autoriteiten, Amal en Hezbollah (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 13, 14, 18, 19, 21). Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet weet wat de functie was van de schoonbroer aan wie hij zijn pick-up uitleende bij het Vrij Syrisch leger en stelt geen idee te hebben over zijn activiteiten (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Hierbij stelt verzoeker dat zijn schoonbroer in het begin gewoon deelnam aan demonstraties, maar dat hij misschien gewoon soldaat was (stuk 3, gehoorverslag, p. 8, 9). Tot welke brigade hij behoorde weet verzoeker evenmin (stuk 3, gehoorverslag, p. 14). Later tijdens het gehoor stelt verzoeker dan weer dat hij misschien een verantwoordelijke was in het Vrij Syrisch Leger (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). Daarnaast blijkt verzoeker bijzonder onwetend omtrent het incident waarbij zijn pick-up onderschept werd tijdens een wapentransport (stuk 3, gehoorverslag, p. 13, 14). Zo weet verzoeker niet wat voor wapens met zijn pick-up vervoerd werd, noch hoeveel wapens erin zaten (stuk 3, gehoorverslag, p. 14). Hoewel verzoeker zelf niet aanwezig was, is het geenszins aannemelijk dat hij zich hieromtrent niet geïnformeerd heeft in het contact dat hij nadien had met zijn schoonbroer (stuk 3, gehoorverslag, p. 14, 17). Tevens legt verzoeker incoherente verklaringen af omtrent wie er op het moment van de inbeslagname in zijn pick-up zat. Zo verklaarde verzoeker aanvankelijk dat zijn schoonbroer H. samen met een vriend onderweg was met de pick-up op het moment dat de wapens gevonden werden (stuk 3, gehoorverslag, p. 15). Even later verklaart verzoeker daarentegen dat hij niet weet waar H. en zijn vriend waren op het moment toen de Syrische autoriteiten wapens vonden in de

wagen en stelt hij dat misschien enkel de vriend van H. werd opgepakt (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). Vervolgens stelt verzoeker dat hij honderd procent zeker is dat H. er niet bij was toen de wapens met de pick-up vervoerd werden, omdat hij anders onmiddellijk geëxecuteerd zou zijn (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). Wat er dan gebeurd is met de vriend van H. weet verzoeker echter niet en ook dit zou hij nooit nagevraagd hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). De naam van deze vriend weet verzoeker evenmin, noch welke functie deze persoon uitoefende bij het Vrij Syrisch Leger (stuk 3, gehoorverslag, p. 16). Gevraagd of H. of verzoekers andere schoonbroers problemen kenden na het incident stelt verzoeker dat H.'s broers S. en H. dienden te vluchten en zich hebben aangesloten bij de gewapende groeperingen (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Welke concrete problemen zij ondervonden hebben weet verzoeker niet, al zou hij gehoord hebben dat een van hen ondertussen gedood werd (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Verzoeker weet echter niet wie van zijn schoonbroers gedood werd, noch wanneer, op welke manier of door wie dit gebeurde (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Volgens verzoeker zou het overigens even goed niet waar kunnen zijn dat een van zijn schoonbroers gedood werd en is het mogelijk dat dit slechts een gerucht was (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Ook in welke regio in Syrië zijn schoonbroers verblijven weet verzoeker niet (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Verzoekers incoherente verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zelf niet met zijn schoonbroer sprak op het moment dat ze moesten vluchten en door de oorlog niet de mogelijkheid heeft gehad om zijn schoonbroer op te bellen, stelt de Raad vast dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij na het incident wel degelijk contact had met zijn schoonbroer, alsook met zijn zus en echtgenote (stuk 3, gehoorverslag, p. 5, 6, 14, 17, 18). Het is niet geloofwaardig dat verzoeker over zulke belangrijke aspecten van zijn asielrelaas een dergelijke gebrekkige kennis heeft. Dat verzoeker er niet meer over weet en zich hier klaarblijkelijk niet over geïnformeerd heeft toen hij daartoe de kans kreeg, getuigt van een zodanige desinteresse in zijn eigen verhaal dat er aan dit asielrelaas geen enkel geloof meer kan gehecht worden.

Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker ook omtrent de feiten die zich na het incident hebben voorgedaan bijzonder onwetend blijkt. Zo verklaart verzoeker dat de Syrische autoriteiten hem kwamen zoeken bij zijn schoonouders (stuk 3, gehoorverslag, p. 18). Welke dienst van de Syrische autoriteiten naar hem op zoek kwam, weet verzoeker echter niet, noch hoe vaak zij naar het huis van zijn schoonouders kwamen (stuk 3, gehoorverslag, p. 18). Evenmin weet verzoeker wat zij precies tegen zijn schoonouders zeiden (stuk 3, gehoorverslag, p. 18). Ook omtrent deze zaken zou verzoeker zich niet geïnformeerd hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 18, 19). Hoewel verzoeker daarnaast verklaart dat Hezbollah naar hem op zoek was in Libanon en bij zijn zus langskwamen, weet verzoeker niet hoe vaak zij langskwamen, noch wanneer zij voor het laatst langskwamen of met hoeveel zij kwamen (stuk 3, gehoorverslag, p. 19). Nochtans hij dit van zijn zus zelf vernomen zou hebben, heeft hij zich ook bij haar niet geïnformeerd (stuk 3, gehoorverslag, p. 19, 20). Voorts stelt verzoeker dat zijn vrouw en kinderen werden aangevallen door Amal en Hezbollah, waarbij zij de arm van zijn dochter braken en zijn zoon in elkaar sloegen (stuk 3, gehoorverslag, p. 6, 7, 21). Ter staving hiervan legt verzoeker fotokopieën van de medische attesten van zijn kinderen en een attest van de directeur van hun school voor. Uit dit schoolattest blijkt dat verzoekers kinderen hun schooljaar dienen over te doen door een gebrek aan studie en een gebrek aan toezicht en efficiëntie thuis. Hierin wordt echter niets vermeld omtrent een aanval waarvan zij het slachtoffer werden. Bovendien blijkt verzoeker niet op de hoogte van de naam van de directeur van de school die deze brief geschreven heeft en blijkt hij zelfs niet met zekerheid te weten van welke school dit attest afkomstig is (stuk 3, gehoorverslag, p. 24). Met betrekking tot de medische attesten en de aanval op zijn kinderen legt verzoeker dan weer tegenstrijdige verklaringen af. Verzoeker verklaarde immers dat zijn kinderen werden aangevallen in augustus 2013 (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Gevraagd van wanneer de medische attesten dateren stelt verzoeker dan weer dat zij van juli of augustus 2013 dateren (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). De medische attesten dateren daarentegen van 7 mei 2013. Bovendien weet verzoeker niet door welke arts zijn kinderen behandeld werden (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker, die nog in contact staat met zijn vrouw en kinderen, er niet in slaagt deze aanval correct in de tijd te situeren, in het bijzonder aangezien de datum op de door hem neergelegde attesten vermeld staat (stuk 3, gehoorverslag, p. 6). Verder stelt de Raad vast dat verzoekers echtgenote en kinderen nog steeds op dezelfde plaats verblijven en naar school gaan (stuk 3, gehoorverslag, p. 21). Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de documenten weliswaar fotokopieën zijn, maar dat hij in detail heeft uitgelegd hoe men bepaalde officiële documenten kan bekomen, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de bovenstaande vaststellingen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde dat hij met een vals paspoort reisde dat door de smokkelaar werd teruggenomen (stuk 12, verklaring, vraag 26). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen dat hij eind 2010 of begin 2011 een paspoort aanvraag omdat hij toen regelmatig tussen Syrië en Libanon reisde en er geruchten waren dat een paspoort nodig zou worden om deze grens over te steken (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker zou met dit paspoort tot in Turkije gereisd hebben, waar het werd afgenomen door de smokkelaar (stuk 3, gehoorverslag, p. 10). Verzoeker verklaart bovendien dat hij onderweg nooit gebruik zou hebben gemaakt van valse documenten (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Geconfronteerd met zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingen zaken, ontkent verzoeker slechts gezegd te hebben dat hij met een vals paspoort reisde en stelt hij dat hij ook voor de Dienst Vreemdelingen zaken verklaarde de hele route te hebben afgelegd met zijn eigen paspoort (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker slechts dat hij met zijn eigen paspoort richting Turkije is vertrokken en dat de smokkelaar het paspoort nadien in beslag nam. Verzoeker slaagt er echter geenszins in de bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Libanon, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Libanon" "De actuele veiligheidssituatie in Libanon" van 25 april 2014) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De betrokkenheid van Hezbollah in de Syrische burgeroorlog heeft geleid tot een toenemende polarisatie tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van autobommen, politieke moorden en grensgeweld. Tot nog toe concentreerde het geweld zich hoofdzakelijk in de gevestigde frontlinies in Tripoli, de grensstreek met Syrië en de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. Het gros van de terreuraanslagen is toe te schrijven aan soennitische extremistische groeperingen die Hezbollah of haar sjiiitische achterban als doelwit hebben. Hierbij worden vooral de zuidelijke buitenwijken van Beiroet geviséerd. Soennitische extremistische groeperingen richten hun pijlen voorts in toenemende mate op het leger in de regio's Tripoli, Bekaa en Akkar. Bij dit soort aanvallen op militaire doelwitten vallen evenwel weinig burgerslachtoffers. In de grensregio met Syrië concentreert het geweld zich in de Bekaa-vallei (Hermel, Aarsal, Baalbek) en Akkar. Het aantal burgerslachtoffers is evenwel relatief beperkt. Ook bij het toenemend sektarisch geweld in de grensregio's vallen de slachtoffers vooral onder de strijdende partijen. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er sinds het begin van de opstand in Syrië gewelddadige confrontaties plaatsvinden tussen de bewoners van de soennitische wijk Bab al-Tabbaneh en de Alawitische wijk Jabal Mohsen in de stad Tripoli. Bij deze gevechten vallen de meeste slachtoffers onder de betrokken strijders, al vallen er ook burgerslachtoffers te betreuren. Sinds april 2014 is er in de stad evenwel een staakt-het-vuren van kracht dat voorlopig standhoudt. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is stabiel. Ook in de Palestijnse kampen is de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict.

Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij hoofdzakelijk in de grenszone in het noorden van Libanon ook burgerslachtoffers zijn gevallen ten gevolge van invallen en raketaanvallen door het Syrische leger en Syrische rebellengroeperingen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen leiden tot toenemend sektarisch geweld, kan hieruit niet zonder meer worden besloten dat de actuele situatie in Libanon er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift citeert uit een rapport van Human Rights Watch van 31 januari 2014, stelt de Raad vast dat deze informatie in de lijn ligt van de hierboven besproken informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift tevens citeert uit een rapport van Human Rights Watch van 5 mei 2014 omtrent de gedwongen uitzetting naar en het weigeren van binnenkomst vanuit Syrië van een aantal Palestijnen, stelt de Raad vast dat verzoeker niet van Palestijnse afkomst, maar een Libanese Arabier is (stuk 3, gehoorverslag, p. 2). Bijgevolg is deze informatie *in casu* niet dienstig. Voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt hij bij een terugkeer vreest vervolgd te worden door Hezbollah en dat de Libanese autoriteiten hem zullen overdragen aan de Syrische regering, met wie Hezbollah nauw samenwerkt, stelt de Raad vast dat hierboven werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Verzoeker brengt geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF